

Αναρχοκομμουνιστική Ομοσπονδία

Η Δική μας Θεώρηση

Αναρχοκομμουνιστική Ομοσπονδία

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ο κόσμος στον οποίο ζούμε δεν έχει κανένα απολύτως νόημα. Εκατομμύρια άνθρωποι λιμοκτονούν στον Τρίτο Κόσμο ενώ η Οικονομική Κοινότητα σωρεύει τεράστια αποθέματα απούλητων τροφίμων. Οι ηγέτες αυτού του κόσμου χρησιμοποιούν τη βία για να προαγάγουν την ειρήνη. Μικρά έθνη μάχονται με γειτονικά τους έθνη λόγω εδαφικών διεκδικήσεων. Οι κυβερνήσεις βάζουν σε πρώτη μοίρα τα βραχυπρόθεσμα κέρδη κι όχι την συντήρηση των πλουτοπαραγωγικών πηγών του πλανήτη. Η μεγάλη πλειοψηφία του κόσμου μοχθεί για να εξασφαλίσει ίσα-ίσα την επιβίωση ενώ μια μικρή μειοψηφία ζει σε άμετρη χλιδή. Σ' όλον τον κόσμο οι φτωχοί καταπιέζονται, ενώ οι γυναίκες και οι έγχρωμοι βρίσκονται αντιμέτωποι με ακόμη μεγαλύτερη καταπίεση και δεινά.

Είναι μπροστά σ' αυτόν τον παραλογισμό που η Αναρχοκομμουνιστική Ομοσπονδία προτείνει ένα εντελώς διαφορετικό είδος κόσμου. Αντί της καταλήστευσης υποστηρίζουμε την συνεργασία. Οι τεχνητές ελλείψεις πρέπει να εκτοπισθούν από την γενικευμένη αφθονία. Πρέπει να ζήσουμε σε αρμονία με τον πλανήτη κι όχι ενάντιά του. Τα συστήματα διακυβέρνησης και εκμετάλλευσης, που θεωρούνται ευρέως ως δεδομένα, πρέπει να εξοβελιστούν. Η ύπαρξη ενός καλύτερου κόσμου είναι εφικτή. Το φυλλάδιο ετούτο προτίθεται να εξηγήσει πώς μια αναρχοκομμουνιστική εναλλακτική λύση, μακράν του ν' αποτελεί ουτοπικό όνειρο, προσφέρει στην πραγματικότητα την καλύτερη δυνατή, σφώρωνα και έλλογη λύση για τα προβλήματα του κόσμου.

1. ΕΝΑ ΣΑΦΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Ζούμε σ' έναν κόσμο αφθονίας και ακμής. Όταν αναλογίζεται κανείς τη φτώχεια που υπάρχει στον κόσμο, δεν μπορεί εύκολα να πιστέψει ότι υπάρχουν και αναλογούν στον καθένα πολύ περισσότερα απ' όσα χρειάζεται. Στην πραγματικότητα, η παραγόμενη τροφή φθάνει για να θρέψει πάνω από τρεις φορές τον κόσμο ολόκληρο. Ωστόσο, κι ενώ οι άνθρωποι ζουν στην ανέχεια, μερικοί έχουν την δυνατότητα να ξοδεύουν εκατομμύρια για να οργανώνουν πάρτυ και γεύματα για τους εξίσου πλούσιους φίλους τους. Το ότι ζούμε σ' έναν ταξικό κόσμο είναι εύκολο να το δει κανείς. Τί, όμως, εννοούμε με τον όρο τάξη; Στην απλούστερη έννοιά του σημαίνει ότι υπάρχουν δύο τάξεις: εκείνοι που έχουν ή ασκούν κατά κύριο λόγο τον έλεγχο πάνω στον πλούτο και τις πλουτοπαραγωγικές πηγές του κόσμου, η καπιταλιστική τάξη των αφεντικών· και εκείνοι που για να

επιβιώσουν πρέπει είτε να εργαστούν είτε να διεκδικήσουν την καταβολή επιδομάτων, η εργατική τάξη.

Αυτό το ταξικό σύστημα αποτελεί ουσιώδες και θεμελιώδες τμήμα του οικονομικού συστήματος, που επηρεάζει τη ζωή κάθε ανθρώπου στον κόσμο. Το σύστημα αυτό ονομάζεται "καπιταλισμός" και, μολονότι έχει κατά καιρούς αλλάξει τη μορφή του, έχει γίνει η κυρίαρχη δύναμη τους τελευταίους δύο περίπου αιώνες. Όντας τόσο προσαρμοστικός, με τόση ικανότητα να περιβάλλει τα πάντα και τόσο εξαχρειωτικός, ο καπιταλισμός θεωρείται σχεδόν απ' όλους σαν φυσικός και αναπόφευκτος. Δεν είναι έτσι.

Παρότι ο καπιταλισμός είναι ένα παγκόσμιο σύστημα εκμετάλλευσης και καταλήστευσης με τεράστιες πολυεθνικές εταιρίες να λειτουργούν παντού, η βάση του είναι εντελώς απλή. Βασικά ο πλούτος δημιουργείται από ανθρώπους που χρησιμοποιούν εργαλεία ώστε να μεταποιήσουν τις πρώτες ύλες που παρέχει η φύση. Για να επιβιώσουν, οι εργάτες είναι αναγκασμένοι να πουλούν την εργασία τους (μισθωτή σκλαβιά) στην τρέχουσα τιμή. Με την εργασία τους οι εργάτες κατασκευάζουν τα αγαθά που αποτελούν μέρος της καθημερινής ζωής και προσφέρουν υπηρεσίες. Ωστόσο, η αμοιβή που παίρνουν οι εργάτες υπό μορφήν μισθού είναι λιγότερη από την αξία των προϊόντων που παράγουν και των υπηρεσιών που προσφέρουν.

Η διαφορά της αξίας αυτού που παράγουν οι εργάτες και αυτού που αμοιβονται αποτελεί τη βάση του κέρδους, το οποίο το παίρνουν οι καπιταλιστές. Μ' αυτόν τον τρόπο οι εργάτες υφίστανται παντού την λήστευση του μεριδίου τους στους πόρους της γης και της αξίας της εργασίας τους. Υπ' αυτήν την έννοια είναι που υφίστανται την εκμετάλλευση. Με την συσσώρευση της αξίας της εργασίας εκατομμυρίων εργατών, οι καπιταλιστές αυξάνουν τον πλούτο και τη δύναμή τους.

Ο καπιταλισμός είναι ένα σύστημα εξοντωτικού ανταγωνισμού και είναι εξαιρετικά ασταθές. Αυτό συνεπάγεται συχνές οικονομικές κρίσεις κατά τις οποίες ο καπιταλισμός μπορεί να επιβιώσει μόνον εις βάρος των εργατών. Όταν τα κέρδη μειώνονται, οι εργάτες απολύονται και δημιουργείται έτσι μαζική ανεργία, η οποία σήμερα αποτελεί σταθερό γνώρισμα της καθημερινής ζωής.

Ο καπιταλισμός παράγει αγαθά βάσει του τι αποφέρει κέρδος κι όχι του τι είναι αναγκαίο. Έτσι, οι εταιρίες, κάθε άλλο από το να παράγουν λίγα είδη χρήσιμων προϊόντων, επιδιώκουν διαρκώς ν' αυξήσουν τα είδη των προς πώληση αγαθών. Έτσι, στα σούπερ-μάρκετ βρίσκουμε δεκάδες είδη αποσμητικών, οδοντόπαστων και πουδρών μάνιου. Τα μεγάλα σούπερ-μάρκετ πουλάνε όλα τους τα ίδια προϊόντα και έχουν όλα το ίδιο κίνητρο: να κάνουν τον καταναλωτή να αγοράζει τα προϊόντα τους. Κάθε άλλο από το να μεριμνούν ώστε να μας προμηθεύουν τα αναγκαία για την επιβίωσή μας, τα σούπερ-μάρκετ ενδιαφέρονται απλώς να πραγματοποιούν κέρδη. Δεν αρκεί να πεινά κανείς, πρέπει να έχει και τα χρήματα, γιατί αυτοί που επιδιώκουν το κέρδος προτιμούν ν' αφήνουν τα τρόφιμα να σαπίζουν παρά να τα δίνουν στον πεινασμένο και τον φτωχό.

Αυτό γίνεται όλο και πιο έκδηλο μιά και οι τεράστιες ποσότητες βοδινού, βουτύρου, και οι σωροί κερδών που έχουν αποθησαυρίσει οι χώρες της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, υπάρχουν παράλληλα με μια φοβερή πείνα σε μεγάλες περιοχές της Αφρικής. Σ' αυτά τα πλαίσια, πρέπει να ιδωθούν ως ασήμαντα όλα αυτά τα χρήματα που συγκεντρώνονται από μουσικές συναυλίες και προσφέρονται ως βοήθεια σ' αυτές τις περιοχές. Η τεράστια σύσρευση τροφίμων είναι αποτέλεσμα της επιβεβλημένης έλλειψης, η οποία, στην αγορά, σημαίνει υψηλές τιμές και κέρδος. Οι γραφειοκράτες της Ευρωπαϊκής Κοινότητας θα προτιμούσαν να ρίξουν στη θάλασσα τους σωρούς τροφίμων παρά να διακυβεύσουν τα κέρδη τους. Αυτό συμβαίνει παντού στον κόσμο.

Έκδοση της Αναρχοκομμουνιστικής Ομοσπονδίας

Αναζητώντας κέρδη, ο καπιταλισμός εισήλθε στην εποχή του καταναλωτισμού. Από ένα περίπλοκο δίκτυο μέσων επικοινωνίας παρακινούμαστε να αγοράσουμε, να αγοράσουμε, να αγοράσουμε. Ακόμη και τα παιδιά δεν γλυτώνουν από τους διαφημιστές, που εισβάλλουν σπίτι μας μέσω της τηλεόρασης και μας βομβαρδίζουν διαρκώς με διαφημίσεις, με διαφημιστικά τραγουδάκια και διαφημίσεις καταστημάτων. Οι εφημερίδες και τα περιοδικά δεν μπορούν να επιβιώσουν παρά μόνο αν γεμίζουν τις σελίδες τους με διαφημίσεις. Με τη βοήθεια των τεράστιων τεχνολογικών επινοήσεων ο καπιταλισμός προσφέρει συνεχώς νέα προϊόντα, τα οποία εκτοπίζουν τα παλαιότερα. Ας κοιτάξει απλώς κανείς πόσο άλλαξε με τα χρόνια η τεχνολογία αναφορικά με την κάμερα. Ό,τι χθες ήταν τεχνολογικό θαύμα, σήμερα είναι ξεπερασμένο. Πρέπει κανείς ν' αγοράζει το πιο πρόσφατο και το καλύτερο.

Αυτός ο καταναλωτισμός δεν περιορίζεται στις "ανεπτυγμένες" δυτικές χώρες. Ακόμη κι οι φτωχές Αφρικανικές πόλεις είναι γεμάτες με διαφημίσεις που παρακινούν τον κόσμο να αγοράζει άχρηστα, και επικίνδυνα ακόμη, προϊόντα. Ωστόσο είναι η εργατική τάξη του Τρίτου Κόσμου αυτή που υποφέρει περισσότερο από τον διεθνή καπιταλισμό, ενώ οι κατά τόπους άρχουσες τάξεις παίρνουν το μερίδιό τους του πλούτου. Οι πλουτοπαραγωγικές πηγές των χωρών αυτών λεηλατούνται—ας κοιτάξει κανείς πώς καταστρέφονται τα τροπικά δάση—και οι εργάτες των χωρών αυτών είναι αναγκασμένοι να επιβιώνουν απλώς. Πολλές περιοχές της Αφρικής δεν μπορούν να θρέψουν τον πληθυσμό τους κι ωστόσο καλλιεργούν εξαγωγίμα προϊόντα. Η νοτιοανατολική Ασία μετετράπη ταυτόχρονα σε κάτεργο και σε μπουρδέλο του κόσμου όλου. Στο σύνολό του ο καπιταλισμός διαπερνά όλες τις όψεις της ζωής. Η κόκα κόλα και τα χάμπουργκερ της Μακντόναλντ είναι τα πραγματικά σύμβολα της "νέας παγκόσμιας τάξης".

2. ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Η ζωή σ' ένα τέτοιο σύστημα έχει σαν συνέπεια πολλοί εργαζόμενοι να 'ναι λίγο-πολύ δυσανεκτικοί τον περισσότερο καιρό. Για να διατηρείται η ειρήνη και η τάξη στην κοινωνία ξεπρόβαλε μια ολόκληρη σειρά από μεθόδους ελέγχου των ανθρώπων. Η πιο ισχυρή απ' αυτές είναι το κράτος, αν και τεχνικές κοινωνικού ελέγχου υπάρχουν σ' όλα τα είδη κοινωνίας.

Το κράτος δρα σε συμμαχία με τον καπιταλισμό, με τον οποίο μοιράζεται πολλά κοινά συμφέροντα. Ο καπιταλισμός παρέχει στο κράτος ένα οικονομικό σύστημα που μέσω της εκμετάλλευσης του προμηθεύει χρήματα. Απ' την άλλη, το κράτος παρέχει ένα σύστημα τάξεως που επιτρέπει στον καπιταλισμό να κάνει επιτυχώς τη δουλειά του. Σε χώρες όπως η Κίνα, η Κούβα, η Βόρειος Κορέα κ.λ.π., το κράτος κι ο καπιταλισμός συνδυάζονται σε ένα σύστημα, το οποίο ορίζεται ίσως καλύτερα ως "κρατικός καπιταλισμός".

Το κράτος είναι κυρίως ένα σύστημα οργανωμένης βίας για να διατηρείται η κυριαρχία της καπιταλιστικής άρχουσας τάξης. Ωστόσο η τάξη επιτυγχάνεται και διατηρείται καλύτερα μέσω μάλλον της συναίνεσης των ανθρώπων παρά της ωμής βίας. Επομένως το σύγχρονο κράτος περιέχει μηχανισμούς που επιχειρούν να μας κάνουν να σκεφτόμαστε κατά ορισμένο τρόπο και να ενεργούμε ως υπάκουοι πολίτες. Το κράτος έχει επίσης ένα φαινομενικά ευγενικό πρόσωπο καθότι χορηγεί επιδόματα που υποτίθεται ότι βοηθούν τον φτωχό, τον άρρωστο και τον ηλικιωμένο.

Το κράτος ελέγχει τις λειτουργίες του μέσω των δημοσίων υπηρεσιών και των κυβερνήσεων που λειτουργούν μέσα στο κοινοβουλευτικό σύστημα. Ο στρατός, η ΜΙ5 και η ΜΙ6, η αστυνομία, τα δικαστήρια και οι φυλακές, όλα τους ενεργούν με τρόπο ώστε να μας ελέγχουν. Αποτελούν τους "παράγοντες" καταστολής που επιβάλλουν ποινές αν αποπειραθούμε να αμφισβητήσουμε το "δικαίωμά" τους να κυβερνούν. Το κράτος και οι κατα-

σταλτικές του δυνάμεις δεν είναι καθόλου ουδέτερα και αντιμάχονται δραστήρια τον αγώνα για απελευθέρωση.

Το κράτος προνοίας, το εκπαιδευτικό σύστημα κι οι κοινωνικοί λειτουργοί, κ.λ.π., όλα δείχνουν να πασχίζουν για το δικό μας συμφέρον. Στην πραγματικότητα δεν αποτελούν παρά διαφορετικές και πιο λεπταίσθητες μορφές ελέγχου, ή έχουν γίνει αναγκαία για οικονομικούς λόγους.

Το σύστημα υγείας υπάρχει κυρίως για να συντηρεί μια υγιή εργατική δύναμη, όμως μόνον στο βαθμό εκείνο που το σύστημα χρειάζεται για την λειτουργία του υγιείς εργάτες. Η κατάχρηση αλκοόλ και το κάπνισμα συνιστούν σοβαρές αιτίες ασθενειών, ωστόσο όμως αποφέρουν στο κράτος τεράστια χρηματικά ποσά υπό μορφήν φόρων. Και δεν έχει γίνει καμία σοβαρή προσπάθεια για να υπονομευτεί η κερδοφορία αυτών των δύο βιομηχανιών. Τα κέρδη προηγούνται της υγείας.

Παρομοίως το εκπαιδευτικό σύστημα—κι αυτό είναι πολύ πιο έκδηλο—είναι οργανωμένο με τρόπο ώστε να παρέχει μια εργατική δύναμη που να μπορεί να διαβάσει, να γράφει και να ξέρει αριθμητική, αλλά και να μαθαίνει πώς να παίρνει υπάκουα εντολές και να δέχεται τον έλεγχο εκ των άνω. Οι δάσκαλοι γεμίζουν τα κεφάλια των παιδιών με ιδέες που 'ναι αποδεκτές από την άρχουσα τάξη.

Οι ιδέες αυτές ενδυναμώνονται από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, στα οποία συμπεριλαμβάνονται η τηλεόραση, το ράδιο, ο κινηματογράφος, οι εφημερίδες και τα περιοδικά. Όλα αυτά κατασκευάζουν ένα σώμα ιδεών που 'ναι κοινώς γνωστό ως "κοινή λογική". Η κοινή λογική είναι το εκλαϊκευμένο σύστημα αξιών της εκμεταλλευτικής τάξης, που αντιμάχεται την εργατική τάξη. Έτσι, ο εθνικισμός, η θρησκεία, ο πατριωτισμός, ο ρατσισμός και ο σεξισμός, που στην πραγματικότητα εξασθενούν την αλληλεγγύη της εργατικής τάξης, είναι όλα διαδεδομένα μέσα στην εργατική τάξη.

Όλοι αυτοί οι παράγοντες συμβάλλουν στην **αυταπάτη** ότι υπάρχει ελευθερία, δικαιοσύνη, ισότητα και δημοκρατία, ενώ στην πραγματικότητα η αρπάγη του καπιταλισμού και του κράτους ενδυναμώνεται. Ας πάρουμε σαν παράδειγμα την "δημοκρατία". Όποιο κι αν είναι το κόμμα που "κερδίζει" τις γενικές εκλογές, ο καπιταλισμός και το κράτος μένουν στην ουσία ανέγγιχτα. Η εργατική τάξη εξακολουθεί να υφίσταται την καταπίεση και την εκμετάλλευση, και οι πλούσιοι και ισχυροί κρατούν σφιχτά τα προνόμιά τους. Μια και το Συντηρητικό κόμμα είναι πιο άμεσα συνυφασμένο με το κυρίαρχο καθεστώς, έχει περισσότερες πιθανότητες να κερδίζει τις εκλογές.

Το Εργατικό κόμμα, ακόμη κι όταν του δίνεται η ευκαιρία να κυβερνήσει, συμπεριφέρεται ως αυτό που πράγματι είναι: πειθήνιο όργανο του καπιταλισμού.

Έξω από τα πλαίσια του κρατικού συστήματος υπάρχουν οργανώσεις που ισχυρίζονται ότι εκπροσωπούν τα συμφέροντα της εργατικής τάξης, ενώ στην πραγματικότητα συμβάλλουν στη διατήρηση του συστήματος καταπίεσης και εκμετάλλευσης. Τα συνδικάτα είναι ένα παράδειγμα τέτοιων οργανώσεων. Κατ' αρχήν, με το να διαιρούν τους εργάτες ανάλογα με τον βαθμό ειδίκευσης, υπονομεύουν κάθε έννοια σκοπού και αλληλεγγύης μέσα στους κλαδικούς και μεμονωμένους χώρους εργασίας. Αυτό διαιωνίζει στο εσωτερικό της εργατικής τάξης τις διαφορές στα εισοδήματα και την κοινωνική θέση, και δημιουργεί έτσι μια "εργατική αριστοκρατία". Δεύτερον, τα συνδικάτα συχνά οργα-

ώνονται κατά κλάδο και έτσι κατακερματίζουν τον αγώνα. Πόσες φορές ξέσπασαν απεργίες σε διαφορετικούς κλάδους, μόνο και μόνο για να κτυπηθούν μία-μία.

Τα συνδικάτα είναι κι αυτά γραφειοκρατικές οργανώσεις που έχουν συμφέροντα διαφορετικά απ' αυτά των εργατών, των οποίων ισχυρίζονται ότι ηγούνται. Τα μέλη των συνδικάτων θέλουν να κερδίζουν τις απεργίες κι οι ηγέτες των συνδικάτων θέλουν να διατηρούν τον άνετο τρόπο ζωής τους. Όταν τα μέλη κι οι ηγεσίες τους βρίσκονται σε σύγκρουση, οι εργάτες προδίδονται. Οι συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες είναι άμεσα συνδεδεμένες με τον καπιταλισμό μέσω των επενδύσεών τους, των περιουσιακών τους στοιχείων κ.λ.π.

Η όλη διαπραγματευτική διαδικασία ανάμεσα στα συνδικάτα και την διεύθυνση των επιχειρήσεων (διαδικασία γνωστή ως "συλλογικές διαπραγματεύσεις") χρησιμεύει απλώς —στην καλύτερη περίπτωση— στο να κερδίζουν οι εργάτες λίγα πράγματα και να μένει ανέπαφο το σύστημα εκμετάλλευσης.

Σ' έναν διαφορετικό βαθμό, η οικογένεια λειτουργεί σαν ένα πολύ σημαντικό όπλο στα χέρια αυτών που μας ελέγχουν. Συχνά τα παιδιά μαθαίνουν από τους γονείς τους (όπως έμαθαν κι εκείνοι από τους δικούς τους γονείς) ιδέες αναφορικά με την ανωτερότητα του άνδρα, τον ρατσισμό, τον πατριωτισμό, και την αναγκαιότητα της κυριαρχίας και της υπακοής. Οι τρόποι με τους οποίους οι άνθρωποι συναναστρέφονται ο ένας τον άλλον ενισχύουν συχνά μορφές προσωπικής καταπίεσης που πρέπει να καταπολεμηθούν.

3. ΑΛΛΑΓΗ ΤΩΝ ΠΑΤΗΣΩΝ

Φτάνοντας την ανάγνωση έως εδώ, ίσως αναρωτιέται κανείς τί μπορεί ενδεχομένως να γίνει για να ανατραπεί το σύστημα ελέγχου και εκμετάλλευσης που δεσπόζει σε κάθε όψη της ζωής μας. Είναι πράγματι η αλλαγή εφικτή;

Η απάντηση είναι ένα κατηγορηματικό ναι. Το κράτος και οι άλλες καταπιεστικές οργανώσεις υπάρχουν ακριβώς επειδή η αλλαγή είναι εφικτή. Το καπιταλιστικό σύστημα βρίσκεται σε κατάσταση διαρκούς κρίσης. Σε έναν ορισμένο βαθμό, αυτή η διαρκής μετάπτωση από οικονομική ανάπτυξη σε οικονομική ύφεση, που αποτελεί μέρος του τρόπου που λειτουργεί ο καπιταλισμός, συμβάλλει σ' αυτήν την κρίση μέσω της διασφάλισης ότι μόνον ο ικανότερος θα επιβιώσει. Αφετέρου, η διαρκής μετάπτωση σημαίνει διαρκή αστάθεια και πιθανό ξέσπασμα εργατικών εξεγέρσεων, αφού όλο και περισσότερο ο καπιταλισμός καθίσταται αδύναμος απέναντι σ' αυτήν την διαρκή μετάπτωση.

Στην δεκαετία του '80 και του '90 η Βρετανία σηματοδεύτηκε από περιοδικές τοπικές εξεγέρσεις ενάντια στην αστυνομία, την ανεργία, την ανία, και τον κεφαλικό φόρο. Ωστόσο, συγκρινόμενες με ό,τι έχει γίνει στο παρελθόν και με ό,τι μπορεί να συμβεί στο μέλλον, οι εξεγέρσεις αυτές είναι ελάσσονος σημασίας. Είναι στα πλαίσια αυτής της διεργασίας για την ριζική κοινωνική αλλαγή που ο αναρχοκομμουνισμός είναι ενταγμένος. Τί είναι όμως ο αναρχοκομμουνισμός;

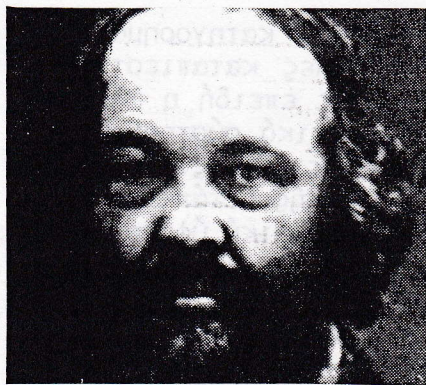
Εν συντομία, (θα αναφερθούμε εκτενέστερα στο επόμενο κεφάλαιο), οι αναρχοκομμουνιστές θέλουν την καταστροφή του τωρινού συστήματος που ωφελεί τον πλούσιο και ισχυρό. Θέλουμε την δημιουργία ενός κόσμου οργανωμένου με τρόπο ώστε να ανταποκρίνεται στις ανάγκες όλων των ανθρώπων, στον οποίο τα προϊόντα κάθε εργασίας ανήκουν σε όλους (κομμουνισμός). Θέλουμε επίσης την κατάργηση της εξουσίας της άρχουσας τά-

ξης. Την κοινωνία θα την ελέγχουν όλοι οι άνθρωποι μέσω των οργανώσεών τους (αναρχισμός). Άραγε δεν είναι όλα αυτά ένα ωραίο όνειρο;

Μια Παράδοση της Εργατικής Τάξης

Ο αναρχισμός δεν είναι νοητικό κατασκεύασμα μερικών στοχαστών που δεν έχουν επαφή με τη μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων. Πηγάζει άμεσα από τον αγώνα των εργατών και των καταπιεσμένων ενάντια στον καπιταλισμό από τις ανάγκες και απ' όλες τις ανεκπλήρωτες επιθυμίες τους για ελευθερία, ισότητα, ευτυχία και αυτοπραγμάτωση. Όποτε στο παρελθόν οι επαναστάσεις αμφισβήτησαν τα αφεντικά, εμφανίστηκαν αναρχικές ιδέες και μορφές οργάνωσης, για σύντομο όμως διάστημα και συχνά χωρίς να αυτο-αποκαλούνται οι ίδιες αναρχικές.

Στην Αγγλική Επανάσταση του 17ου αιώνα, ομάδες σαν τους Ισοπεδωτές, τους Ράντερς, και τους Σκαφτιάδες, προώθησαν ιδέες περί ελευθερίας, ισότητας και δικαιοσύνης. Κατά την Γαλλική Επανάσταση, εργάτες και τεχνίτες που είχαν αναπτύξει την δική τους ταξική συνείδηση, άρχισαν να αναπτύσσουν αναρχικές ιδέες (οι Λυσσασμένοι). Ήταν στην Παρισινή Κομμούνα του 1871, που στην πραγματικότητα οι γάλλοι εργάτες συγκρότησαν οργανώσεις λαϊκού ελέγχου, που για ένα σύντομο διάστημα αμφισβήτησαν το παλαιό σύστημα, πριν κατασταλούν και πνιγούν στο αίμα. Στις Ρωσικές επαναστάσεις του 1905 και του 1917, εργάτες και αγρότες συγκρότησαν παρόμοιες μορφές άμεσου εργατικού ελέγχου, τέτοιες όπως τα εργατικά συμβούλια και οι εργοστασιακές επιτροπές. Αυτό δεν έχει καμία σχέση με την κατάληψη της εξουσίας από τους Μπολσεβίκους τον Οκτώβριο του 1917. Παρομοίως, στην Ουγγρική επανάσταση του 1956, οι εργάτες συγκρότησαν εργατικά συμβούλια όταν εκδίωξαν τους "κομμουνιστές" καταπιεστές τους. Τις μέρες του Μάη του 1968, στη Γαλλία, κατελήφθησαν οι χώροι εργασίας και τα πανεπιστήμια, και σε πολλές περιπτώσεις οργανώθηκαν σχεδόν με αναρχικό τρόπο.

Από αυτά τα κινήματα των εργαζομένων ο αναρχισμός αναπτύχθηκε ως μια δύναμη ανάμεσα στους πιο ταξικά συνειδητοποιημένους εργάτες. Η αρχή έγινε με την Πρώτη Διεθνή, κατά τον 19ο αιώνα, όπου αναπτύχθηκε μια ξεχωριστή αναρχική τάση, εμπνευσμένη από τον Ρώσο επαναστάτη Μιχαήλ Μπακούνιν και τους φίλους και συντρόφους του.

Έκτοτε ο αναρχισμός έχει μια σημαντική επιρροή στα κινήματα της εργατικής τάξης παντού στον κόσμο, από την Λατινική Αμερική έως την Γερμανία και Σουηδία, την Κίνα και την Ιαπωνία. Ριζώθηκε βαθιά και είχε μεγάλη επίδραση στις οργανώσεις του ταξικού αγώνα των εργατών στην Ιταλία, την Ισπανία και την Πορτογαλία. Είχε έναν ρόλο να παίξει σε όλες τις μεγάλες σύγχρονες επαναστάσεις.

Οι αναρχικοί πάντοτε υποστήριξαν και αγωνίστηκαν για την ανάγκη να αναλάβουν οι εργαζόμενοι την διεύθυνση της κοινωνίας, να θέσουν υπό τον έλεγχό τους τους χώρους εργασίας. Επέστησαν πάντοτε την προσοχή στο ενδεχόμενο να ανέλθι στην εξουσία, στην διάρκεια μιας επαναστατικής περιόδου, ένα άλλο κόμμα ή άτομα, πατώντας στις πλάτες της εργατικής τάξης.

Ήταν στην διάρκεια της Ρωσικής επανάστασης του 1917, που βγήκαν αληθινές οι προειδοποιήσεις των αναρχικών αναφορικά με τον αγώνα, την καθοδήγηση του οποίου ανέλαβαν καριέριστες και επαγγελματίες πολιτικοί. Οι αναρχικοί αγωνιστές έπαιξαν ενεργό και σημαντικό ρόλο ανάμεσα στους επιστρατευμένους, οι οποίοι αρνήθηκαν να εξακολουθήσουν να πολεμούν κατά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, και συμμετείχαν επίσης στις

Έκδοση της Αναρχοκομμουνιστικής Ομοσπονδίας

ταραχές που ξέσπασαν σε πόλεις και χωριά. Συνέβαλαν στο ν' ανατραπεί τόσο το Τσαρικό καθεστώς όσο κι η κυβέρνηση των αστών πολιτικών που το διαδέχθηκε. Όσο προχωρούσε η χρονιά του 1917, οι εργάτες αποκτούσαν όλο και περισσότερο μια αγωνιστική και ριζοσπαστική νοοτροπία. Ανέλαβαν με ενθουσιασμό τη διεύθυνση των εργασιασίων και απαίτησαν να τεθεί ένα τέλος στο παλαιό σύστημα κυριαρχίας. Οι αγρότες κατέλαβαν τα χωράφια και οι εργάτες/αγρότες στρατιώτες επέστρεψαν σπίτι τους. Τα αναρχικά συνθήματα "Τα χωράφια σ' αυτούς που τα καλλιεργούν, τα εργοστάσια σε όσους εργάζονται σε αυτά", και "Όλη η εξουσία στα Σοβιέτ:" (εργατικά συμβούλια), τα υιοθέτησε το Μπολσεβίκικο (Κομμουνιστικό) Κόμμα. Με τρόπο επιτήδειο και σύμφωνα με τις ανάγκες της στιγμής ο Λένιν εξαπάτησε τις επαναστατημένες μάζες με σκοπό ν' αναλάβει τον έλεγχο. Οι εργάτες έγιναν υποτελείς μιας σχεδόν άμεσης κομματικής δικτατορίας, η οποία γινόταν με τα χρόνια όλο και πιο βάνανυση.

Το ίδιο το αναρχικό κίνημα υπήρξε θύμα της Μπολσεβίκικης καταστολής και πολλοί αναρχικοί δολοφονήθηκαν, φυλακίστηκαν ή εκτοπίστηκαν. Οι Μπολσεβίκοι φοβόντουσαν την όλο και μεγαλύτερη επιρροή που είχαν οι αναρχικοί ανάμεσα στις μάζες—ήταν οι αναρχικοί αυτοί που βρέθηκαν στις πρώτες γραμμές του αγώνα για διεύθυνση των χώρων εργασίας διαμέσου εργοστασιακών επιτροπών.

Στην Ουκρανία, το Μαχνοβίτικο κίνημα, επηρεασμένο από τον αναρχικό αγωνιστή Νέστωρα Μάχνο, έπαιξε σημαντικό ρόλο στην ήττα των Λευκών (Τσαρικών) στρατευμάτων, τα οποία πορεύονταν προς την Πετρούπολη με στόχο να συντρίψουν την κυβέρνηση των Μπολσεβίκων. Το κίνημα αυτό έσωσε στην κυριολεξία τη ζωή του Μπολσεβίκικου καθεστώτος. Αυτό δεν το γλύτωσε από επιθέσεις προερχόμενες από τον Λένιν και τον Τρότσκι. Οι Μαχνοβίτες ήταν υποχρεωμένοι να μάχονται, σε πολλά μέτωπα, ενάντια σε συντριπτικά υπέρτερες δυνάμεις και εν τέλει ηττήθηκαν. Εντούτοις, και σε πολύ δυσμενείς συνθήκες πολέμου, επιχείρησαν να εγκαθιδρύσουν την κοινή κατοχή της γης στις περιοχές που ήλεγχαν.

Παρομοίως, στη ναυτική βάση της Κρονστάνδης, επαναστάτες ναύτες και εργάτες, που το 1917 είχαν χαρακτηριστεί από την Μπολσεβίκικη ηγεσία "το άνθος της επανάστασης", το 1921 στιγματίστηκαν σαν "αντεπαναστάτες" και "Λευκοφρουροί". Το έγκλημά τους; Αμφισβήτησαν την Μπολσεβίκικη δικτατορία πάνω στα Σοβιέτ, τα οποία πλέον ήταν κενά κελύφη μάλλον παρά οργανώσεις της εργατικής εξουσίας. Οι ναύτες της Κρονστάνδης, αντιδρώντας στη φοβερή φαυλότητα της Μπολσεβίκικης πολιτικής, στη διαφθορά του κράτους καθώς και για τις μερίδες τροφής που ισοδυναμούσαν με λιμοκτονία, στην πραγματικότητα αναζωπύρωσαν τον αναρχικό αγώνα ενάντια στο κράτος. Γι' αυτήν τους την αυθάδεια κατασφαγιάστηκαν.

Ήταν στην Ισπανία, το 1936, που το αναρχικό κίνημα αντιμετώπισε μία από τις μεγαλύτερες προκλήσεις του και πρόσφερε τη δυνατότητα για μια αναρχικά εμπνευσμένη επανάσταση. Το μαζικό αναρχικό συνδικάτο, η Εθνική Συνομοσπονδία Εργασίας (CNT), και η αναρχική οργάνωση, η Ιβηρική Αναρχική Ομοσπονδία (FAI), βρέθηκαν στις πρώτες γραμμές του αγώνα όταν ο Φράνκο (υποστηριζόμενος από τον στρατό, τους φασίστες, τους μοναρχικούς και την Καθολική Εκκλησία) επιχείρησε να ανατρέψει την Ρεπουμπλικανική κυβέρνηση. Σε πολλές περιοχές οι δυνάμεις του Φράνκο αρχικά ηττήθηκαν από τους οπλισμένους εργάτες κι αγρότες. Σε περιοχές όπως η Καταλωνία και η Αραγωνία, οι εργάτες και οι αγρότες πήραν τον έλεγχο της ζωής τους στα χέρια τους καθώς η γη και τα εργοστάσια ανακηρύχθηκαν κοινοτικά. Ωστόσο ο Ισπανικός αναρχισμός, εδραιωμένος κυρίως στα συνδικάτα, στερείτο πολιτικής αντίληψης και σύντομα υπερφαλαγγίστηκε από

τους ελιγμούς των "κομμουνιστών" και των πολιτικών της ρεπουμπλικανικής κυβέρνησης. Δυστυχώς αυτό οδήγησε στο να γίνουν πολλοί συμβιβασμοί αναφορικά με τις αναρχικές θέσεις και πολιτικές. Ο Ισπανικός αναρχισμός ηττήθηκε εξαιτίας όχι μόνον των φασιστών και του μεγάλου κεφαλαίου, αλλά και των σταλινικών και επίσης των αδυναμιών της δικής τους εσωτερικής πολιτικής.

Το περίγραμμα της ανάπτυξης του αναρχισμού, που παρουσιάσαμε, δείχνει ότι οι πραγματικές αλλαγές πραγματοποιούνται από εργάτες επηρεασμένους από τον αναρχισμό. Ο αναρχισμός δεν είναι ένα ουτοπικό όνειρο. Είναι μια διαρκώς παρούσα υπόγεια τάση στην πρακτική της εργατικής τάξης· το ζήτημα είναι να τον καταστήσουμε κύρια τάση. Ενώ οι εργάτες μπορεί να στραφούν σε ελευθεριακές λύσεις των προβλημάτων τους στη διάρκεια επαναστατικών περιόδων, υπάρχουν κάποιοι άλλοι, όπως οι Τροτσκιστές και οι μεσαστοί πολιτικοί, που θα προσπαθήσουν να τους χρησιμοποιήσουν για να ανέλθουν οι ίδιοι στην εξουσία.

Στο παρελθόν οι αναρχικοί υπήρξαν αρκετά αφελείς. Είδαν (και σωστά) σαν κύριους εχθρούς τους τούς καπιταλιστές και το κράτος, όμως δεν ήταν επαρκώς ενήμεροι για τους κινδύνους που πρέσβευαν εκείνοι που προσποιούνταν ότι αποτελούσαν κομμάτι του εργατικού κινήματος. Είναι γι' αυτόν τον λόγο που χρειάζεται μια μεγάλη, καλά οργανωμένη και με πολιτική αντίληψη αναρχική οργάνωση. Μια τέτοια οργάνωση θα προσφέρει εναλλακτικές θεωρήσεις για το μέλλον, θα αναπτύσσει τις αναρχικές ιδέες και θα προσφέρει επιχειρήματα ενάντια στους κρατικούς σοσιαλιστές, τους φιλελεύθερους και τους άλλους δήθεν φίλους της εργατικής τάξης. Οι εχθροί του αναρχισμού είναι καλά οργανωμένοι· ο αναρχισμός χρειάζεται να οργανωθεί καλύτερα. Έργο της Αναρχοκομμουνιστικής Ομοσπονδίας είναι να συμβάλει στη δημιουργία μιας τέτοιας οργάνωσης.

4. ΑΝΑΡΧΙΑ — ΕΝΑ ΕΘΙΚΟ ΜΕΛΛΟΝ

Η αναρχοκομμουνιστική κοινωνία θα διαφέρει ριζικά από τον τρόπο που ζούμε σήμερα. Ο καπιταλισμός άλλαξε εντελώς τον κόσμο τα τελευταία διακόσια χρόνια. Οι καπιταλιστές και οι κρατικοί "κομμουνιστές" (κρατικοί καπιταλιστές) προσπάθησαν να κυριαρχήσουν πάνω στη φύση και έτσι μας οδήγησαν στο χείλος της οικολογικής καταστροφής. Είναι δυνατόν να βρεθούμε σε εφιαλτικές καταστάσεις καθώς η φύση υποτάσσεται στο βιομηχανικό σύστημα, την πυρηνική ενέργεια, τις εκπομπές διοξειδίου του άνθρακα, την αποδάσωση, την εκβιομηχανισμένη αγροτική εργασία κ.λ.π.

Ο αναρχοκομμουνισμός θα σημαίνει έναν ριζοσπαστικό αναστοχασμό σχετικά με τον τρόπο που διευθύνουμε την ζωή μας. Θα πρέπει να ζήσουμε σε αρμονία με τη φύση, όχι εναντίον της. Άραγε χρειαζόμαστε όλα αυτά τα αυτοκίνητα; Χρειαζόμαστε είκοσι είδη οδοντόβουρτσων; Δεν υπάρχουν άραγε μη-μολύνουσες μορφές ηλεκτρικής ενέργειας; Αυτά και αμέτρητα άλλα οικολογικά ζητήματα θα πρέπει να βρουν λύση αν πρόκειται η ανθρωπότητα να έχει κάποιο μέλλον.

Όπως πρέπει να αλλάξουμε την σχέση μας με τη φύση, έτσι πρέπει να αλλάξουμε και τον τρόπο με τον οποίο αναπτύσσουμε τις αναμεταξύ μας σχέσεις. Όλες οι όψεις της ζωής μας σήμερα υπόκεινται σε εκ των άνω έλεγχο. Χιλιάδες άνθρωποι κάνουν δουλειές οι οποίες ισοδυναμούν με διαρκή υπακοή σε εντολές και με περιορισμό της ελευθερίας. Οι νέοι, οι έγχρωμοι, οι ομοφυλόφιλοι και οι αντικομφορμιστές είναι όλοι ιδιαίτερα εκτεθειμένοι απέναντι στην αστυνομική βαναυσότητα. Από την στιγμή που

Έκδοση της Αναρχοκομμουνιστικής Ομοσπονδίας

εισερχόμαστε στους χώρους εργασίας, κάθε έννοια προσωπικού ελέγχου δίνει τη θέση του στις εντολές της διοίκησης και σε εξαναγκασμούς. Πολλές γυναίκες και παιδιά δεν βρίσκουν ασφάλεια ούτε στο ίδιο τους το σπίτι λόγω της οικογενειακής βίας.

Αναρχία σημαίνει ελευθερία. Κάθε άτομο, στο μέτρο που δεν αρνείται την ελευθερία των άλλων, δεν πρέπει και να υφίσταται περιορισμό της ελευθερίας του. Όμως η ελευθερία δεν συνίσταται απλώς στο να έχουμε τη δυνατότητα να κάνουμε ό,τι θέλουμε. Διότι για να υπάρχει πραγματική ελευθερία πρέπει οι άνθρωποι να είναι εξασφαλισμένοι, να ζουν σ' ένα περιβάλλον μέριμνας και ασφάλειας, και να έχουν τα μέσα που απαιτούνται για να ξεδιπλώσουν όλες τους τις ικανότητες. Η ελευθερία, λοιπόν, σημαίνει παροχή υψηλής κατά το δυνατόν ποιότητας εκπαίδευσης και υγιεινής μέριμνας, ώστε να είμαστε ικανοί να απολαμβάνουμε όσο γίνεται περισσότερο τη ζωή.

Η ελευθερία θα ενδυναμώνεται καλύτερα μέσω της συγκρότησης κοινοτήτων, στις οποίες οι άνθρωποι θα μπορούν να διευθύνουν την δική τους ζωή. Στον καπιταλισμό οι κοινότητες δεν υφίστανται πλέον αφού τα άτομα και οι οικογένειες κλειδαμπαρώνονται στο σπίτι και απομονώνονται από τους άλλους. Σε μια αναρχική κοινωνία οι διαφόρων ειδών κοινότητες που ενδεχομένως θα προκύψουν, θα συγκροτηθούν στη βάση του χώρου

εργασίας ή περιοχής. Αυτές οι κοινότητες θα συνδέονται σε εθελοντική βάση με τις άλλες κοινότητες ώστε να συγκροτούν ένα δίκτυο ανεξάρτητων κι ωστόσο συνεργαζόμενων οργανώσεων που θα διεκπεραιώνουν τις κοινωνικές υποθέσεις.

Αυτό το σύστημα, γνωστό ως ομοσπονδία, θα συνδέει την μια κοινότητα με την άλλη, εκκινώντας από το τοπικό επίπεδο και φθάνοντας έως το διεθνικό.

Εδραιώνοντας την κοινωνική οργάνωση στη βάση ενός αισθήματος αλληλεγγύης και συνεργασίας, τα άτομα μπορούν να συμμετέχουν στην διεύθυνση της ζωής τους και να συμβάλουν στην διεύρυνση της ελευθερίας τους.

Έτσι, και για πρώτη φορά, οι άνθρωποι θα αναλάβουν άμεσα τον πλήρη έλεγχο της ζωής τους. Δεν θα υπάρχει θέση για ηγεσίες, αφεντικά, επαγγελματίες πολιτικούς και δημόσιους υπαλλήλους. Όποτε κάποια ζητήματα απαιτούν κάποιους ανθρώπους σε υπεύθυνα πόστα, τότε αυτά τα πόστα θα αναλαμβάνονται σε εθελοντική βάση και ίσως για καθορισμένο χρονικό διάστημα. Οι άνθρωποι αυτοί θα αναλαμβάνουν τα καθήκοντα αυτά και θα ανακαλούνται άμεσα από εκείνους στους οποίους προσφέρουν τις υπηρεσίες τους.

Ο αναρχισμός θα σημαίνει το τέλος του "νόμου και της τάξης" όπως τα ξέρουμε. Το νομικό σύστημα, το οποίο περιλαμβάνει την αστυνομία, τους κατώτερους δικαστές, τους ανώτερους και τις φυλακές, είναι ένα μέσον προστασίας του πλούσιου και ισχυρού από την μάζα του λαού. Μετά την συντριβή της ανισότητας και της κυβέρνησης, τέτοιου είδους σώματα θα διαλυθούν. Οι φυλακές θα καταργηθούν, οι δικαστές θα πάρουν σύνταξη και οι αστυνομικοί θα ασχοληθούν με κοινωνικά χρήσιμες εργασίες. Τα περισσότερα εγκλήματα στρέφονται ενάντια στην ιδιοκτησία και προκαλούνται από την άνιση κατανομή του πλούτου. Μόλις η ιδιοκτησία γίνει κοινοτική και εκλείψει η ανισότητα, θα εκλείψουν και τα περισσότερα εγκλήματα. Μπορεί να εξακολουθήσουν να υπάρχουν αντικοινωνικά συμβάντα, αυτά όμως θα τα πραγματεύονται οι ίδιες οι κοινότητες βάσει ενός αισθήματος δικαίου και ανθρωπιάς.

Έκδοση της Αναρχοκομμουνιστικής Ομοσπονδίας

Ο καπιταλισμός έχει διαστρέψει και διαφθείρει κάθε ανθρώπινη σχέση. Απληστία, πλουτισμός, επαγγελματική προαγωγή, υποβιβασμός των ανθρώπων σε οικονομικές μονάδες, απομόνωση των ατόμων, κ.ο.κ.—όλα αυτά είναι το άμεσο αποτέλεσμα του γεγονότος ότι σε πρώτη μοίρα μπαίνουν τα χρήματα κι όχι οι άνθρωποι.

Ο αναρχοκομμουνισμός θα καταργήσει τον καπιταλισμό και την ατομική ιδιοκτησία, θέτοντάς την στα χέρια του λαού. Τα δημόσια κτίρια, τα καταστήματα, τα γραφεία, τα εργοστάσια, τις αποθήκες και τη γη, όλα αυτά θα τα κατέχουν οι κοινότητες ώστε ν' αξιοποιούνται προς όφελος όλων. Ωστόσο αυτό δεν σημαίνει το τέλος της προσωπικής κατοχής αντικειμένων.

Ο κομμουνισμός απαιτεί την κατάργηση του χρήματος και, αν το επιτρέψουν οι συνθήκες, την ελεύθερη διανομή και προσφορά αγαθών και υπηρεσιών στη βάση των προσωπικών αναγκών. Μ' άλλα λόγια οι άνθρωποι θα έχουν τη δυνατότητα να παίρνουν ό,τι θέλουν και θεωρούν αναγκαίο. Αν η παραγωγή δεν επαρκεί για να προσφέρει μια τέτοια αφθονία, τότε τα αγαθά κι οι υπηρεσίες θα μοιράζονται στα ίσα ώστε να διασφαλίζεται η δίκαιη διανομή τους.

Με δεδομένη την σύγχρονη τεχνολογία των υπολογιστών, δεν θα είναι ιδιαίτερα δύσκολος ο σχεδιασμός της παραγωγής και της διανομής με τρόπο ώστε να ικανοποιούνται οι ανάγκες του καθενός, ιδιαίτερα αν εκλείψει η παραγωγή περιττών ομοειδών προϊόντων, η οποία χαρακτηρίζει το τωρινό σύστημα.

Για τους περισσότερους ανθρώπους, σήμερα, η εργασία είναι κάτι που κατά το δυνατόν πρέπει ν' αποφεύγεται και συνάμα, όμως, κάτι που είναι απαραίτητο ώστε να εξασφαλίζεται ένα ανεκτό βιοτικό επίπεδο. Σε μια αναρχοκομμουνιστική οικονομία η μη αναγκαία εργασία θα καταργηθεί και η αναγκαία εργασία θα περιοριστεί στο ελάχιστο ώστε να συμφωνεί με τις επιθυμίες των ανθρώπων. Τότε, ακόμη κι οι δυσάρεστες εργασίες, περιορισμένες στο ελάχιστο χάρη στην κατάλληλη τεχνολογία, θα γίνονται απ' όλους και για λίγο ή από όσους θα τις βρίσκουν της αρεσκείας τους. Η διάκριση μεταξύ εργασίας και μη εργασίας θα καταργηθεί αφού οι άνθρωποι, ξανά, θα θεωρούν δεδομένο έναν αρμονικό τρόπο ζωής.

Ωστόσο, ο αναρχοκομμουνισμός δεν είναι απλώς θέμα μιας νέου τύπου οικονομίας ή μεθόδου κοινωνικής οργάνωσης. Ως μία ακατάπαυστη διεργασία που αρχίζει πριν την επανάσταση και αναπτύσσεται μετά απ' αυτήν, πρέπει να γίνει μια επίθεση σε όλες τις πεποιθήσεις, συμπεριφορές, θεσμούς και πρακτικές που περιορίζουν την ελευθερία και τη δικαιοσύνη. Η θρησκεία, ο σεξισμός, η κάκιστη μεταχείριση των ηλικιωμένων, ο ρατσισμός, ο εθνικισμός, η απληστία και η ιδιοτέλεια, όλα πρέπει να εξοβελιστούν, ειδήλλως η επανάσταση δεν θ' αξίζει τον κόπο. Όμως το περισσότερο που μπορούμε να κάνουμε είναι να δώσουμε το περίγραμμα ορισμένων εξελίξεων που μπορεί να προκύψουν. Δεν μπορούμε να προβλέψουμε όλα όσα μπορεί να προκύψουν και επομένως ετούτο το περίγραμμα μιας αναρχικής κοινωνίας δεν είναι κατά κανέναν τρόπο ένα "ιερό" και αμετάβλητο προσχέδιο.

Αν δείτε τον κόσμο όπως πραγματικά είναι σήμερα και τον συγκρίνετε με το σύστημα που εμείς οι αναρχοκομμουνιστές θέλουμε να υπάρξει, τότε--θέτοντάς το ήπια--έχουμε σίγουρα πολύ δουλειά μπροστά μας. Η επίτευξη μιας τέτοιας αλλαγής φαντάζει έργο τεράστιο.

Πριν όμως αρχίσετε να αποθαρρύνετε λίγο εξαιτίας αυτού, θυμηθείτε ότι ζούμε σε έναν κόσμο που αλλάζει με ταχύτατο ρυθμό. Ο κόσμος που γνωρίζουμε σήμερα θα ήταν αγνώριστος πριν από είκοσι μόλις χρόνια. Στην πραγματικότητα, τα τελευταία πενήντα χρόνια ο κόσμος άλλαξε περισσότερο απ' όσο άλλαξε τα προηγούμενα πεντακόσια χρόνια.

Πράγματα όπως η οικονομία και η τεχνολογία παίζουν ρόλο στην διαμόρφωση του κόσμου, όμως εν τέλει είναι οι άνθρωποι αυτοί που στην πραγματικότητα αλλάζουν τα πράγματα. Αναφέραμε προηγουμένως το κράτος πρόνοιας ως μια μορφή ελέγχου. Όμως από την άλλη μεριά, πράγματα όπως π.χ. η παροχή σε όλους βασικών υπηρεσιών υγείας έγιναν πραγματικότητα εν μέρει επειδή η εργατική τάξη

αγωνίστηκε γι' αυτά (παρότι ίσως οι πολιτικοί ισχυρίζονται ότι είναι δική τους η τιμή). Δίχως την απειλή της δράσης δεν θα κατακτούσαμε ποτέ αυτά τα πράγματα. Οι απεργίες ή η απειλή απεργιών συμβάλλουν στην καλυτέρευση των μισθών και των συνθηκών εργασίας. Δίχως την δράση της τάξης μας τα πράγματα πάνε μόνο προς το χειρότερο. Παρομοίως, ο κεφαλικός φόρος δεν εφαρμόστηκε επειδή οι άνθρωποι αγωνίστηκαν και αρνήθηκαν να πληρώσουν.

Και σήμερα ακόμη είμαστε ικανοί να αλλάξουμε τα πράγματα αν δράσουμε από κοινού. Η δύναμη για τον μετασχηματισμό της κοινωνίας βρίσκεται στα χέρια εκείνων που φτιάχνουν τα πάντα--στα χέρια της εργατικής τάξης. Αυτή είναι η πηγή της δύναμής μας και θα πρέπει εν τέλει να την χρησιμοποιήσουμε, όχι για να κάνουμε μερικές μεταρρυθμίσεις αλλά για ν' αλλάξουμε ολόκληρο το σύστημα, για να κάνουμε την κοινωνική επανάσταση.

Οι αναρχοκομμουνιστές δεν είναι οι μόνοι που μιλάνε για επαναστάσεις. Υπήρξαν πολλές "επαναστάσεις" στο παρελθόν κι ωστόσο ο καπιταλισμός εξακολουθεί να υπάρχει. Ο αληθινός κομμουνισμός δεν υπήρξε ποτέ και πουθενά· και η πρώην Σοβιετική Ένωση, στην "σοσιαλιστική" της ακμή, δεν είχε καμία απολύτως σχέση με αυτόν. Ο κρατικός "κομμουνισμός" δεν ήταν παρά μία μορφή καπιταλισμού (κρατικού καπιταλισμού), όπου το Κομμουνιστικό Κόμμα ήταν το αφεντικό και οι κομματικοί γραφειοκράτες οι προνομιούχοι.

Δεδομένης της κατάρρευσης του κρατικού "κομμουνισμού" (καπιταλισμού) στην Ανατολική Ευρώπη, ίσως μας εκπλήσσει το ότι εξακολουθούν να υπάρχουν στη Βρετανία ομάδες που θέλουν ν' ακολουθήσουν το παράδειγμα της Σοβιετικής Ένωσης. Ωστόσο, κι αυτό είναι αξιοσημείωτο, οργανώσεις σαν τον Αγωνιστή και το Κόμμα Σοσιαλιστών Εργατών εξακολουθούν να πλασάρουν το ίδιο παλαιό μήνυμα. "Οι εργάτες είναι καθυστερημένοι",

λένε, "χρειάζονται μια ηγετική οργάνωση σαν την δική μας", συνεχίζουν. "Υπάρχει κρίση ηγεσίας· μόνον εμείς ξέρουμε τον σωστό δρόμο....χρειαζόμαστε κομματική πειθαρχία....ένα κόμμα ηγετών και καθοδήγηση....", κ.ο.κ.

Το παλαιό Σοβιετικό μοντέλο του λεγόμενου σοσιαλισμού υπήρξε καταστροφικό για την εργατική τάξη παντού στον κόσμο. Όποιοι τις διδαχές κι αν ακολουθούν αυτοί οι άνθρωποι, του Λένιν, του Τρότσκι, του Στάλιν ή του Μάο, η πραγματικότητα είναι ότι οι προφήτες τους αποδείχτησαν αδίστακτοι αντίπαλοι της αληθινής εργατικής τάξης (σε διάκριση από τις φαντασιώσεις που είχαν γι' αυτήν). Το δίδαγμα είναι ξεκάθαρο: αν πρόκειται ποτέ να γίνουμε ελεύθεροι, τότε η εργατική τάξη κι οι καταπιεσμένοι πρέπει να αναλάβουν οι ίδιοι το έργο της απελευθέρωσης δίχως αυτόκλητους ηγέτες.

Αν αυτοί οι άνθρωποι υπερσχύσουν ποτέ σ' ετούτη τη χώρα, θα εγκαθιδρύσουν νέες μορφές εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Θα κραυγάζουν για τον σοσιαλισμό και τον θαυμαστό νέο κόσμο, αλλά την διεύθυνση της κοινωνίας θα την ασκούν αυτοί κι όχι οι καταπιεσμένοι. Η ονομασία που θα δώσουν στο σύστημα θα είναι διαφορετική, όμως η καταπίεση κι η εκμετάλλευση θα συνεχίζεται.

Το Εργατικό Κόμμα μερικές φορές χρησιμοποιεί το όρο "σοσιαλισμός" για να περιγράψει τις πολιτικές του, δεν το κάνει όμως συχνά. Το ξαναλέμε, το Εργατικό Κόμμα δεν είναι και δεν ήταν ποτέ σοσιαλιστικό. Το Εργατικό Κόμμα προσφέρει στους μεσοστoύς καριέριστες μερικές εκατοντάδες θέσεις εργασίας, αλλά δεν πρόσφερε τίποτα το ουσιαστικό σε κανέναν. Παρότι υπήρξαν κυβερνήσεις Εργατικών (πόσα χρόνια πέρασαν άραγε από την τελευταία), τίποτα δεν άλλαξε. Εξακολουθούσαν να υπάρχουν μαζική ανεργία, περικοπές στην Πρόνοια, ρατσισμός κ.ο.κ. Ο καπιταλισμός συνέχισε την ύπαρξή του όπως και πριν.

Ωστόσο, το Εργατικό Κόμμα έχει προ πολλού απορρίψει κάθε πρόφαση για ριζοσπαστική αλλαγή. Μόνον μια διαρκώς φθίνουσα ομάδα αυταπατημένων και εισοδιστών θεωρεί ότι κάτι μπορεί να καταφέρει εντός του.

Η Αναρχική Εναλλακτική Λύση -- η Α.Ο.

Η Αναρχοκομμουνιστική Ομοσπονδία συγκροτήθηκε για να συμβάλει στον αγώνα για έναν καλύτερο κόσμο--έναν κόσμο δίχως πολιτικούς, στρατηγούς, παπάδες και αφεντικά. Μολονότι βεβαίως δεν βλέπουμε τους εαυτούς μας σαν μια ομάδα γκουρού που έχει όλες τις απαντήσεις, πιστεύουμε ωστόσο ότι έχουμε μερικές χρήσιμες απόψεις και ιδέες που η εργατική τάξη μπορεί να τις χρησιμοποιήσει. Έχουμε επίσης μια ξεκάθαρη άποψη σχετικά με το πώς μπορεί να δημιουργηθεί ένας κόσμος χωρίς εκμετάλλευση.

Αυτόν τον καιρό προσπαθούμε να διαδώσουμε τις ιδέες μας στην εργατική τάξη. Αυτό γίνεται με την έκδοση περιοδικών, προκηρύξεων, φυλλαδίων, αφισών, κασετών, κ.λ.π., ώστε να φθάσει το αναρχικό μήνυμα σε όσο το δυνατόν περισσότερους. Όμως ο αναρχοκομμουνισμός δεν έχει απλώς να κάνει με κάποιες καλές ιδέες. Οι ιδέες μόνες τους είναι άχρηστες, πρέπει και να τίθενται σ' εφαρμογή. Έτσι η Α.Ο. δραστηριοποιείται υποστηρίζοντας απεργούς, καταληψίες, ενοικιαστές, φυλακισμένους, διαδηλώσεις, διαμαρτυρίες, εξεγέρσεις κ.λ.π. Ωστόσο

Έκδοση της Αναρχοκομμουνιστικής Ομοσπονδίας

δεν εκδηλώνουμε την υποστήριξή μας απλώς για να διαδώσουμε τις ιδέες μας αλλά γιατί πιστεύουμε ότι αυτοί οι αγώνες και η σύνδεσή τους με τα κοινωνικά κινήματα κάνουν την εργατική τάξη να έχει εμπιστοσύνη στις ικανότητές της ν' αλλάξει τα πράγματα. Η ενίσχυση αυτής της εμπιστοσύνης είναι πράγμα σημαντικό γιατί δηλώνει ότι μια μικρή νίκη σήμερα μπορεί να οδηγήσει αύριο σε μια μεγαλύτερη.

Δραστηριοποιούμαστε ως αναρχοκομμουνιστές, μ' άλλα λόγια προωθούμε την ιδέα ότι όλοι οι αγώνες πρέπει να ελέγχονται από εκείνους που συμμετέχουν άμεσα σ' αυτούς και όχι από έξωθεν κομματικά αφεντικά, αγκιτάτορες, γραφειοκράτες συνδικαλιστές ή αυτόκλητους ηγέτες μιας κοινότητας.

Σ' όλες τις σφαίρες της κοινότητας υποστηρίζουμε τη δημιουργία οργανώσεων βάσης, τέτοιων όπως τις αυτόνομες γυναικείες ομάδες της εργατικής τάξης, που αγωνίζονται ενάντια στην καταπίεσή τους ως γυναίκες. Παρομοίως υποστηρίζουμε τις αυτόνομες ομάδες των εγχρώμων της εργατικής τάξης, δραστηριοποιούμενοι ενάντια στον ρατσισμό και τον φασισμό. Στους χώρους εργασίας προωθούμε την δημιουργία ενός ισχυρού αυτόνομου κινήματος που να μην ελέγχεται από τα συνδικάτα και την διεύθυνση των επιχειρήσεων. Προσπαθούμε συνάμα να συγκροτήσουμε στις βιομηχανίες επαναστατικές αναρχικές ομάδες ώστε να διαδίδονται οι αναρχικές ιδέες. Σε κάθε περίπτωση, ο αγώνας για την ελευθερία είναι αγώνας ενάντια στον καπιταλισμό.

Η Αναρχοκομμουνιστική Ομοσπονδία δεν δίνει έμφαση σε έναν ιδιαίτερο αγώνα υποβαθμίζοντας όλους τους άλλους. Η εργατική τάξη έχει διαιρεθεί και ηγεμονεύεται για πάρα πολύ καιρό. Το σημαντικότερο απ' όλα είναι να συναρμόσουμε όλους τους αγώνες της εργατικής τάξης ώστε να δημιουργήσουμε ένα μαζικό κοινωνικό κίνημα ενάντια στο τωρινό σύστημα.

Αυτός είναι και ο μεσοπρόθεσμος στόχος μας: η δημιουργία ενός εξαιρετικά αλληλέγγυου κινήματος αγωνιστών ενάντια στην καταπίεση της άρχουσας τάξης.

Μια Κουλτούρα Αντίστασης της Εργατικής Τάξης

Είναι πολύ σημαντικό το να δημιουργήσουμε τα μέσα που χρειάζεται η τάξη μας ώστε να απαντήσουμε στις επιθέσεις. Σήμερα, επειδή οι αγώνες θε-

ωρούνται συχνά σαν αποσπασματικοί, καταστέλονται ένας-ένας. Η δημιουργία μιας πραγματικής ενότητας της εργατικής τάξης σημαίνει ότι μια επίθεση που θα δέχεται ένα τμήμα της τάξης μας θα γίνεται αντιληπτή σαν επίθεση σε όλη την τάξη μας.

Δεν θέλουμε να πούμε ότι ένα τέτοιο κίνημα θα πρέπει να είναι απλώς αμυντικό. Αποκτώντας εμπιστοσύνη στον εαυτό μας ως τάξη, δημιουργούμε τα μέσα για να συνεχίσουμε πραγματικά την επίθεση ενάντια στο σύστημα.

Και ως συνέχιση της επίθεσης εννοούμε τη δημιουργία ενός μαζικού αυτο-οργανωμένου κινήματος και τη δημιουργία εργατικών συμβουλίων ως μεθόδου εξουσίας και αυτο-οργάνωσης της εργατικής τάξης. Επιπρόσθετες σε αυτό θα είναι η οργάνωση των ενοικιαστών και άλλες κοινοτικές οργανώσεις, όλες ελεγχόμενες από εκείνους που θα συμμετέχουν σε αυτές τις μαζικές οργανώσεις και που θα προπαγανδίζουν την μη καταβολή των ενοικίων, τις διαδηλώσεις, τις εξεγέρσεις και τις κοινωνικές ταραχές. Ένα τέτοιο κίνημα θα έχει την δύναμη να οδηγήσει σιγά-σιγά τον καπιταλισμό σε παράλυση.

Η τάξη των αφεντικών είναι ευχαριστημένη έτσι όπως είναι τα πράγματα (ή σχεδόν ευχαριστημένη λόγω του ιδιόρρυθμου οικονομικού "λόξυγγα"). Οι ιδέες του αναρχοκομμουνισμού τρομοκρατούν τα αφεντικά. Και όταν αναφερόμαστε στη δημιουργία ενός μαζικού κοινωνικού κινήματος αντίστασης που θα επιτίθεται άμεσα στα ίδια τα θεμέλια του καπιταλιστικού κινήματος, τότε γνωρίζουμε από την ιστορία ότι οι καπιταλιστές θα χρησιμοποιήσουν όλες τις δυνάμεις του κράτους για να το σταματήσουν. Κι αυτό γιατί εμείς μιλάμε για κοινωνική επανάσταση. Θα επιχειρήσουν να το σταματήσουν όχι μόνο με

Έκδοση της Αναρχοκομμουνιστικής Ομοσπονδίας

την αστυνομία αλλά και με τον στρατό (αν μείνει πιστός στο σύστημα). Θα χρησιμοποιήσουν φασιστικές ομάδες, κατασκόπους, **προβοκάτορες**, μισθοφόρους, οτιδήποτε προκειμένου να μας σταματήσουν.

Εξαιτίας αυτού κάθε κοινωνική επανάσταση ενδέχεται να ακολουθηθεί από μια απόπειρα αντεπανάστασης από τη μεριά των αφεντικών και των τσιρακιών τους. Επομένως κάθε μεγάλο κοινωνικό κίνημα θα χρειαστεί μια ένοπλη εξέγερση ενάντια στην τάξη των αφεντικών. Ελεγχόμενος από τους εργάτες, ο ταξικός αγώνας μπορεί να θέσει σε εφαρμογή ορισμένες όψεις του αναρχοκομμουνισμού, ωστόσο όμως θα χρειαστεί η δημιουργία εργατικών πολιτοφυλακών για να υπερασπίσουν οι εργάτες τον εαυτό τους και εν τέλει για να νικήσουν και καταργήσουν ολοκληρωτικά τον καπιταλισμό.

Αυτό ίσως να ηχεί λίγο δυσάρεστα, αλλά με τον καπιταλισμό να τρέχει ξέφρενα προς μια όλο και μεγαλύτερη οικονομική αστάθεια, με τους "συμβατικούς" και πυρηνικούς πολέμους, και με την περιβαλλοντική καταστροφή—με όλα αυτά ενώπιόν μας, η αλήθεια είναι ότι οι κακοί καιροί βρίσκονται ήδη εδώ και χειροτερεύουν κάθε λεπτό που περνά.

Μέσα και Σκοποί

Για εμάς και τα παιδιά μας θέλουμε ένα μέλλον—ένα μέλλον που να υπόσχεται την μεγαλύτερη δυνατή ελευθερία και ένα μέλλον δίχως εκμετάλλευση. Πιστεύουμε ότι βάλαμε από σήμερα τα θεμέλια ενός τέτοιου μέλλοντος. Η Αναρχοκομμουνιστική Ομοσπονδία αγωνίζεται για αυτό το μέλλον. Οργανωνόμαστε σήμερα με έναν τρόπο που απεικονίζει τον τελικό μας στόχο. Δεν αποτελούμε μια άκαμπτη γραφειοκρατία (σαν τις αριστεριστικές οργανώσεις) που άρχεται και ποδηγετείται από κομματικά αφεντικά. Στην πραγματικότητα δεν υπάρχουν στην Α.Ο. άτομα

που να έχουν αναλάβει επί μονίμου βάσεως κάποιες από τις λειτουργίες της οργάνωσης, δεν έχουμε κεντρικές επιτροπές, ούτε ηγέτες και καθοδήγηση. Οι θέσεις μας για διάφορα ζητήματα και τακτικές αγώνα διαμορφώνονται βάσει της ισότιμης συμμετοχής στις συζητήσεις και τις ποικίλες δραστηριότητες που αναπτύσσονται (στο μέτρο που ο καθένας μας επιλέγει να συμμετάσχει). Αυτές συμπεριλαμβάνουν συζητήσεις μέσω άρθρων που δημοσιεύονται σε ένα εσωτερικό δελτίο, ετήσια συνέδρια (ανοιχτά σε όλα τα μέλη), συναντήσεις αντιπροσώπων (στις οποίες συμμετέχουν αντιπρόσωποι από τις κατά τόπους ομάδες και μεμονωμένα μέλη), και ημερίδες συζητήσεων σε τακτό

χρόνο. Όλοι οι "υπάλληλοι" (δηλαδή, ο εθνικός γραμματέας, ο ταμίας) εκλέγονται για ορισμένη χρονική περίοδο και μπορούν να ανακληθούν από το συνέδριο ή από μια συνάντηση αντιπροσώπων εάν δεν ενεργούν με τον αρμόζοντα τρόπο.

Όπως δηλώνει ο τίτλος της, η Α.Ο. είναι ομοσπονδία. Το ζήτημα για την Α.Ο. είναι να δρα με έναν ενοποιημένο τρόπο ώστε να έχει την μεγαλύτερη δυνατή επίδραση στην εργατική τάξη. Έτσι, τα μέλη της οργάνωσης έχουν αποδεχτεί έναν αριθμό βασικών στόχων και αρχών (που είναι τυπωμένοι στο τέλος του φυλλαδίου). Επίσης τα μέλη, έχοντας συμμετάσχει στην χάραξη των πολιτικών, φέρουν την ευθύνη να συμβάλουν στην εφαρμογή των πολιτικών στην πράξη. Αυτό πάντως σημαίνει ότι οι κατά τόπους ομάδες και μεμονωμένα μέλη θα θέσουν τους δικούς τους στόχους και δραστηριότητες μέσα σ' αυτά τα πλαίσια.

Η διεύθυνση της Αναρχοκομμουνιστικής Ομοσπονδίας βρίσκεται στα χέρια όλων της των μελών. Θέλουμε να δημιουργήσουμε έναν κόσμο στον οποίο η εξουσία θα βρίσκεται στα χέρια όλων των ανθρώπων.

Αν σε γενικές γραμμές συμφωνείς με τις ιδέες που εκφράζονται σε αυτό το φυλλάδιο, και αν συμφωνείς με τους Στόχους και τις Αρχές μας, τότε σε παροτρύνουμε να γίνεις μέλος ώστε να συμβάλεις στη δημιουργία του κινήματός μας. Για να γίνεις μέλος γράψε στην διεύθυνση:

Anarchist Communist Federation, 84b Whitechapel High St, London E1 7QX

Έκδοση της Αναρχοκομμουνιστικής Ομοσπονδίας

Αναρχοκομμουνιστική Ομοσπονδία

Αρχές και Στόχοι

1. Η Αναρχοκομμουνιστική Ομοσπονδία είναι μια οργάνωση των επαναστατών αναρχικών του ταξικού αγώνα. Στοχεύουμε στην κατάργηση κάθε ιεραρχίας, και αγωνιζόμαστε για την δημιουργία μιας οικούμενικής αταξικής κοινωνίας: του αναρχοκομμουνισμού.
2. Ο καπιταλισμός βασίζεται στην εκμετάλλευση που υφίσταται η εργατική τάξη από την άρχουσα τάξη. Όμως ανισότητα και εκμετάλλευση υπάρχει επίσης σε σχέση με την φυλή, το φύλο, τη σεξουαλικότητα, την υγεία, την δεξιότητα και την ηλικία, και μέσω αυτών το ένα τμήμα της εργατικής τάξης καταπιέζει το άλλο. Αυτό μας διαιρεί, προκαλώντας την διάσπαση της ταξικής ενότητας του αγώνα, διάσπαση που ωφελεί την άρχουσα τάξη. Οι καταπιεσμένες κοινωνικές ομάδες ενδυναμώνονται μέσω της αυτόνομης δράσης, η οποία αμφισβητεί τις κοινωνικές και οικονομικές σχέσεις εξουσίας. Για να πετύχουμε τον στόχο μας πρέπει η εξουσία να ανατεθεί στα χέρια όλων τόσο σε προσωπικό όσο και σε πολιτικό επίπεδο.
3. Πιστεύουμε ότι ο αγώνας ενάντια στον ρατσισμό και τον σεξισμό είναι εξίσου σημαντικός με τις άλλες όψεις του ταξικού αγώνα. Ενόσω θα υπάρχουν ο ρατσισμός και ο σεξισμός, ο αναρχοκομμουνισμός δεν μπορεί να επιτευχθεί. Για να είναι επιτυχής ο αγώνας τους ενάντια στην καταπίεση που υφίστανται τόσο στα πλαίσια της κοινωνίας όσο και στα πλαίσια της εργατικής τάξης, οι γυναίκες και οι έγχρωμοι ίσως χρειάζεται κατά καιρούς να συγκροτούν δικές τους οργανώσεις. Ωστόσο αυτό θα πρέπει να το κάνουν ως γυναίκες και έγχρωμοι της εργατικής τάξης, αφού τα δια-ταξικά κινήματα κρύβουν τις ταξικές διαφορές και δεν πετυχαίνουν παρά ελάχιστα. Δίχως την κατάργηση του καπιταλισμού, δεν μπορεί να επιτευχθεί πλήρης χειραφέτηση.
4. Είμαστε αντίθετοι στην ιδεολογία των εθνικο-απελευθερωτικών κινήματων, που ισχυρίζεται ότι, απέναντι στην κυριαρχία ξένων, υπάρχουν κάποια κοινά συμφέροντα ανάμεσα στα ντόπια αφεντικά και την εργατική τάξη. Εμείς υποστηρίζουμε τους αγώνες της εργατικής τάξης ενάντια στον ρατσισμό, την γενοκτονία, την εθνοκτονία, την πολιτική και οικονομική αποικιοκρατία. Είμαστε αντίθετοι στην δημιουργία οποιασδήποτε νέας άρχουσας τάξης. Απορρίπτουμε κάθε μορφής εθνικισμό, καθότι αυτός χρησιμεύει απλώς στο να οροθετεί εκ νέου τις διαιρέσεις στην εργατική τάξη όλου του κόσμου. Η εργατική τάξη δεν έχει πατρίδα και τα εθνικά σύνορα πρέπει να καταργηθούν. Επιδιώκουμε την δημιουργία μιας αναρχικής διεθνούς ώστε να δράσουμε από κοινού με τους απανταχού ελευθεριακούς επαναστάτες.
5. Εκτός από το ότι εκμεταλλεύεται και καταπιέζει την πλειοψηφία των ανθρώπων, ο Καπιταλισμός αποτελεί και απειλή για τον κόσμο λόγω των πολέμων και της καταστροφής του περιβάλλοντος.
6. Δεν είναι δυνατόν να καταργήσουμε τον Καπιταλισμό δίχως μια επανάσταση, η οποία θα προκύψει από την ταξική σύγκρουση. Για να επιτευχθεί ο αναρχοκομμουνισμός πρέπει ν' ανατραπεί πλήρως η άρχουσα τάξη. Επειδή η άρχουσα τάξη δεν θα παραιτηθεί από την εξουσία δίχως να χρησιμοποιήσει τις ένοπλες δυνάμεις, η επανάσταση αυτή θα είναι μια περίοδος βίας αλλά και απελευθέρωσης.
7. Από την ίδια τους τη φύση τα συνδικάτα δεν μπορούν ν' αποτελέσουν το όχημα για τον επαναστατικό μετασχηματισμό της κοινωνίας. Για να επιτελούν τις λειτουργίες

τους, τα συνδικάτα πρέπει να γίνονται αποδεκτά από τον καπιταλισμό και επομένως δεν μπορούν να παίξουν ρόλο στην ανατροπή του. Τα συνδικάτα διαιρούν την εργατική τάξη (σε εργαζόμενους και ανέργους, κατά επάγγελμα και κατά τέχνη, σε ειδικευμένους και ανειδίκευτους κ.λ.π.). Ακόμη και τα επαναστατικά συνδικάτα έχουν περιορισμένες δυνατότητες λόγω της θεμελιώδους φύσης του συνδικαλισμού. Το συνδικάτο πρέπει να μπορεί να ελέγχει τα μέλη του για να συνάπτει συμφωνίες με την διεύθυνση. Ο στόχος των συνδικάτων είναι να πετυχαίνουν με παζαρέματα μια πιο υποφερτή μορφή εκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης. Τα συμφέροντα των ηγετών και των αντιπροσώπων θα είναι πάντοτε διαφορετικά από τα δικά μας. Η τάξη των αφεντικών είναι ο εχθρός μας, κι ενώ πρέπει να αγωνιζόμαστε για να καλυτερεύουμε τις συνθήκες, πρέπει και να συνειδητοποιήσουμε ότι οι μεταρρυθμίσεις που μπορεί να πετύχουμε σήμερα μπορεί να χαθούν αύριο. Ο τελικός μας στόχος πρέπει να είναι η πλήρης κατάργηση της μισθωτής σκλαβιάς. Μια δράση στα πλαίσια των συνδικάτων δεν μπορεί να το πετύχει ποτέ αυτό. Ωστόσο, και μέχρι να καταστούν άχρηστα τα συνδικάτα από το ξέσπασμα της επανάστασης, δεν υποστηρίζουμε ότι οι άνθρωποι θα πρέπει να εγκαταλείψουν τα συνδικάτα. Το συνδικάτο είναι ένα συνηθισμένο σημείο εκκίνησης [για δράση] για πολλούς εργάτες. Στον αγώνα υπέρ του αναρχοκομμουνισμού, οι πρωτοβουλίες της βάσης μπορεί να μας ενδυναμώνουν περισσότερο. Αυτό που έχει σημασία είναι ότι οργανωνόμαστε συλλογικά, προτρέποντας τους εργάτες να ελέγχουν οι ίδιοι τους αγώνες τους.

8. Η πραγματική απελευθέρωση μπορεί να επιτευχθεί μόνον με την επαναστατική αυτενέργεια της εργατικής τάξης σε μαζική κλίμακα. Η αναρχοκομμουνιστική κοινωνία δεν σημαίνει μόνο συνεργασία μεταξύ ίσων, αλλά ενεργό συμμετοχή στην διαμόρφωση και δημιουργία μιας τέτοιας κοινωνίας κατά την διάρκεια και μετά την επανάσταση. Σε περιόδους αναταραχών και αγώνων, οι άνθρωποι θα πρέπει να συγκροτούν τις δικές τους οργανώσεις που θα ελέγχονται από όλους όσους συμμετέχουν σε αυτές. Αυτές οι οργανώσεις δεν θα ελέγχονται από πολιτικά κόμματα, και στα πλαίσια αυτών των οργανώσεων θα διδαχθούμε πολλά σχετικά με την αυτενέργεια.
9. Ως αναρχικοί οργανωνόμαστε σε όλες τις σφαίρες της ζωής σε μια προσπάθεια να προαγάγουμε την επαναστατική διεργασία. Πιστεύουμε ότι μια ισχυρή αναρχική οργάνωση είναι απαραίτητη ώστε να μας βοηθήσει στην επίτευξη αυτού του στόχου. Σε αντίθεση με άλλους επονομαζόμενους σοσιαλιστές ή κομμουνιστές, εμείς δεν θέλουμε την εξουσία ή τον έλεγχο για την οργάνωσή μας. Αναγνωρίζουμε ότι μόνον η ίδια η εργατική τάξη μπορεί να πραγματοποιήσει την επανάσταση. Ωστόσο πριν την επανάσταση πρέπει να υπάρχουν οργανώσεις ικανές να πείσουν τους ανθρώπους σχετικά με την αναρχοκομμουνιστική εναλλακτική λύση και μέθοδο. Συμμετέχουμε στον αγώνα ως αναρχοκομμουνιστές, και οργανωνόμαστε σε ομοσπονδιακή βάση. Απορρίπτουμε τον σεχταρισμό και αγωνιζόμαστε για ένα ενωμένο επαναστατικό αναρχικό κίνημα.

Για περισσότερες πληροφορίες γράψτε στην διεύθυνση:

Anarchist-Communist Federation
c/o 84b Whitechapel High St.
London E1 7QX
England